

РЕШЕНИЕ

№ 4646

гр. София, 15.03.2024 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

СОФИЙСКИ РАЙОНЕН СЪД, 144 СЪСТАВ, в публично заседание на двадесет и трети януари през две хиляди двадесет и четвърта година в следния състав:

Председател: **СВЕТЛАНА Н. РАЧЕВА ЯНЕВА**

при участието на секретаря **ЛИЛИЯ П. ПЕТКОВА**
като разглежда докладваното от **СВЕТЛАНА Н. РАЧЕВА ЯНЕВА** Гражданско дело № 20231110117851 по описа за 2023 година

Предявен е иск от „**М...**“ **ООД, ЕИК ...**, със седалище с.М., представлявано от управителя чрез адв. В. спрямо „**Е.**“ **ЕООД, ЕИК ..** със седалище гр.С..., представлявано от управителя чрез адв. В..

Ищецът твърди, че страните са страни по неформален договор от м.септември 2021 г., по който Е. ЕООД е поръчал на ищеца изработването и продажбата на „заготовки арматура“, количество- 1633кг, при единична цена на 1кг на стойност от 1.35лв. или на обща стойност от **3074, 58 лв. с ДДС**. Сочи се, че възложената работа е изпълнена и предадена от ищеца на ответника, за което е издадена фактура № 3433/28.09.2021г., получена и подписана от представляващия ответното дружество. Излага се, че през месец септември на 2021г. е било поръчано и доставено и др.количество „заготовки арматура“, 930 кг., при единична цена на 1кг в размер на 1.55лв.на обща стойност от **1729, 80 лв. с ДДС**, за която доставка е била издадена фактура № 3436/29.09.2021г. Сочи се, че сумите за възнаграждение по двете фактури не са платени от ответника, поради което са били потърсени и по съдебен ред - първо по реда на заповедното производство, в което е била издадена заповед за изпълнение по чл. 410 от ГПК и при нейното оспорване и по исков ред с подаване на исковата молба по настоящото дело.

С оглед на гореизложеното и като се ангажират доказателства се претендира решение за установяване на сумата по оспорената заповед с № 34852/ 05.12.2022г. по гр.дело с № 64227/ 2022г. по описа на СРС в общ размер на **4 804,38 лв. с ДДС** като сбор от **3074, 58 лв. с ДДС**, представляваща дължимо се възнаграждение /цена/ по фактура № 3433/28.09.2021г. ведно със законната лихва върху нея считано от 24.11.2022год. до окончателното ѝ изплащане, както и за **1729, 80 лв. с ДДС**, представляваща дължимо се възнаграждение по фактура № 3436/29.09.2021г., **ведно със законната лихва**, считано от 24.11.2022год. до окончателното плащане и като се ангажират доказателства се желае решение в този смисъл. Претендират се разноски.

В срока по чл.131 ГПК отговор от ответника е постъпил, с който се оспорва възникването и съществуването на облигационно правоотношение между страните като се оспорва исковите фактури да са подписани от представител на ответното дружество и се навежда, че предаването на уговореното между страните количество стока не е било осъществено, което води до изключване на задължението за заплащане на цената им. Като недоказани исковите се оспорват и като неоснователни и се желае решение в този смисъл. Не се ангажират доказателства.

Искът е с правно основание по чл.286 от ТЗ, във вр. с чл.327 от ТЗ и чл.200 от ЗЗД.

Съдът, като взе предвид разпоредбите на закона, исканията и твърденията на страните и събраните по делото доказателства, намира за установено от фактическа и правна страна следното:

По предявения иск в тежест на ищеца е да установи вземането си на соченото основание – договор за покупко-продажба на вещ, както и предаване на стоката на купувача.

От представените по делото фактури № 3433/28.09.2021г. и № 3436/29.09.2021г. е видно, че в тях са посочени видът на стоките, предмет на твърдените от ищеца договори за търговска покупко-продажба, както и тяхната цена, количество и начин на плащане. От счетоводните документи е видно и че последните са подписани двустранно от представителите на ищцовото и ответното дружество, както и че стоките са получени от представителя на ответното дружество на датата на издаване на съответния

счетоводен документ.

Договорът за търговска покупко-продажба е двустранен, възмезден и консенсуален договор, който се счита сключен между страните в момента, в който стоката премине в собственост от продавача на купувача, което, предвид консенсуалния характер на договора, е от момента на неговото сключване. От този момент за купувача възниква задължението да плати договорената цена. Договорът за търговска продажба е неформален договор, освен в предвидените от закона случаи, поради което съставянето на счетоводни или други документи /фактури, разписки, приемо-предавателни протоколи и др./, не е изискване за действителност на сделката, а касае установяването на факти относно цената и количеството на стоката, предаването ѝ от продавача на купувача и др.

Посочените фактури, като частни документи, свидетелстващи за облигационни отношения между страните, могат да се считат за валиден договор, ако носят реквизитите на такъв. Фактурата може да се обсъжда и като счетоводен документ, който, като такъв, да свидетелства за облигационни отношения между търговци, на основание разпоредбата на чл. 53, ал.1 от ТЗ, според която всеки търговец е длъжен да води счетоводство и на основание разпоредбата на чл. 55, ал. 1 от ТЗ, според която редовно водените търговски книги и записвания в тях могат да се приемат като доказателство между търговци за установяване на търговски сделки. Значението на фактурата като доказателство за сключен договор за търговска продажба на стоки е даден с множество решения на ВКС- решение № 46/27.03.2009 г. по т. д. № 546/2008 г., II т. о.; решение № 71/22.06.2009 г. по т. д. № 11/2009 г.; решение № 62/25.06.2009 г. по т. д. №. № 546/2008 г.; решение № 42/19.04.2010 г. по т. д. № 593/2009 г. на II т. о.; решение № 96/26.11.2009 г. по т. д. № 380/2009 г., I т. о.; решение № 166/26.10.2010 г. по т. д. № 991/2009 г., II т. о.; решение № 109/07.09.2011 г. по т. д. № 465/2010 г., II т. о., постановени по реда на чл. 290 от ГПК, с които е прието, че фактурата може да се приеме за доказателство, установяващо договор за търговска продажба на стоки в случаите, когато съдържа всички необходими елементи от съдържанието на сделката - вид на стоката, стойност, начин на плащане, имената на лицата, положили подписи за продавач и купувач, време и място на съставяне.

От представените счетоводни документи, имащи характера на сключен договор, е видно, че ищецът /продавач/ е предал стоките на ответника /купувач/ и ответникът ги е получил в съответния ден на издаване на всеки конкретен счетоводен документ. С това ищецът /продавач/ е изпълнил задължението си, като е предал стоките на ответника. Ответникът е приел доставените стоки без забележки и е подписал всяка една от представените фактури.

По отношение възражението на ответника за неистинност на подписите на управителя, положени върху фактурите: от подписаните за двете страни фактури, посочени по-горе, се установява наличието на договор за продажба със съдържанието, обективизирано във фактурите относно страни, предмет и цена. Дори да се приеме, че тези фактури не са подписани от лице, снабдено с представителна власт спрямо ответника, то договорът обвързва търговеца при условията на чл. 301 от ТЗ, доколкото по делото не се доказва от страна на ответника да е извършил действия по незабавно противопоставяне.

Ето защо предявените иски се явяват основателни в цялост и следва да бъдат уважени.

По разноските:

Предвид изхода на спора право на разноски има единствено ищецът. На основание чл. 78, ал. 1 ГПК ответникът следва да бъде осъден да заплати на ищеца сумата в размер на 356,10 лв. – разноски в заповедното производство и сумата от 356,10 лв. – разноски по настоящото дело.

Така мотивиран, съдът

РЕШИ:

ПРИЗНАВА ЗА УСТАНОВЕНО на основание чл. 422, ал. 1 ГПК, вр. чл.286 от ТЗ, във вр. с чл.327 от ТЗ и чл.200 от ЗЗД, че **„Е.“ ЕООД, ЕИК ..** със седалище гр.С..., представлявано от управителя чрез адв. В., дължи на **„М...“ ООД, ЕИК ...**, със седалище с.М., представлявано от управителя чрез адв. В., сумата в общ размер на **4 804,38 лв. с ДДС** като сбор от **3074, 58 лв. с ДДС**, представляваща дължимо се възнаграждение /цена/ по фактура № 3433/28.09.2021г. и от **1729, 80 лв. с ДДС**, представляваща дължимо се възнаграждение по фактура № 3436/29.09.2021г., **ведно със законната**

лихва, считано от 24.11.2022год. до окончателното плащане, за която сума е издадена заповед за изпълнение на парично задължение по чл. 410 ГПК с № 34852/ 05.12.2022г. по гр.дело с № 64227/ 2022г. по описа на СРС и

ОСЪЖДА „Е.“ ЕООД, ЕИК .. със седалище гр.С..., представлявано от управителя чрез адв. В., **да заплати** на **„М...“ ООД, ЕИК ...**, със седалище с.М., представлявано от управителя чрез адв. В., сумата в размер на **356,10 лв.** – разноси в заповедното производство и сумата от 356,10 лв. – разноси по настоящото дело.

Решението може да бъде обжалвано пред Софийски градски съд в двуседмичен срок от връчването му на страните.

Съдия при Софийски районен съд: _____